

s surovim značajem in težko roko. Ti pionirji civilizacije, ki so šli vselej pred poljedelcem in obrtnikom, so v gotovih slučajih se posluževali linčanja; hudodelce, navadno morilce, so prijeli, dokazovali jim njih krivdo in obesili jih na prvo drevo. Zapadni teritoriji so so se od tedaj zaselili in organizovali; sedaj ga ni kota v Zjedinjenih državah, kjer bi močna roka postavnega sodnika ne mogla dobiti hudodelca in kaznovati ga po zakonu; linčanje ni več primerno sedanjemu času in se le redkokdaj uporablja na Zapadu. Našlo je drugo zavetje na Jugu, drugo žrtvo — zamorca. Statistika linčanja za 1891. leto navaja 195 linčanov; od teh se jih je zgodilo 169 v devetih južnih državah, kjer je bilo linčanih 121 zamorcev in 48 belcev; ostali slučaji pripadajo na belce, mehikance, in Indijance v zapadnih in tihomorskih državah in teritorijah. Pred dvajsetimi leti so bile te številke ravno narobe in povedati moram, da se na Zapadu število linčanov vedno manjša, na Jugu pa nasprotno hitro narašča. Južni mogočnejši se ne morejo sprijazniti z mislijo, da je zamorec polnopraven državljan in njegove prestopke morajo soditi redna, zakonita sodišča, — raji stvar sami obravnavajo, posebno če je malo nejasno in se ne ve, kdo je kradel, kdo je kriv. Južani ne zupajo niti sodnikom, katere so sami volili, ako gre za zamorca. Jaz sam bi večkrat bil rad dobil kako pojasnilo o tej samovoljnosti, a vselej se mi je odgovorilo: „Pomislite, da bi ga sodišče utegnilo oprostiti — in ne smemo se zanašati na naše sodišče.“ Na Zapadu dobi se pa povsem drugačen odgovor. — Ondu ne sumničijo sodišča, a naravnost trdijo, da je krivda zatoženčeva brezpogojno dokazana, a se s tem, da hitro ubijejo človeka, ki tako pride na vislice, državi prištedijo nepotrebni stroški.

Smrtna kazen se nahaja v največ državah; samo v štirih se je odpravila za poskušnjo. Navadno povsod obesajo na smrt obsojene; v novojorški državi se je vpeljala elektrika za to, da se znebe na smrt obsojenih hudodelcev. Poseben aparat se je naredil v ta namen; človeka ubije na mah, brez vsake bolečine in verjetno tudi drugod vpeljejo elektriko, ko so se v Novem Jorku prepričali o nje popolnosti. Glede vseh usmrtenj, ki so se izvršila z elektriko, izrekla se je komisija veččakov-zdravnikov, ki je bila pri njih, da so se izvršila jako povoljno.

(Dalje sledi.)

Poučni in zabavni drobiž.

„Madjarska veda“ pod konkurzom. Pod tem zaglavjem poroča „Magyaorszag“: „Kakor znano, je l. 1889 Andrej Semsey dal madjarski akademiji 100.0000 gld., da bi ta znesek uporabila v nagrajenje 10 znanstvenih del, po 10.000 gld. na jedno delo; imenoma se je imel razpisati konkurz na arheologijo Ogorske, zgodovino Ogorske, na zemljepis, gospodarstvo, geologijo, mineralogijo, floro, favno Ogorske.“ Dela so se imela završiti, da bi se razstavila leta 1896 na mileniumski razstavi, a, beda, 6 konkursov je ostalo brez uspeha, namreč na madjarski jezik, zgodovino madj. literature, gospodarstvo, geologijo in mineralogijo Ogorske. „To

je sramota za vsakega Madjara,“ pristavlja nevedeni list. Dobro, da se tudi po takih potih dokazuje in razkriva nepsobnost mongolskih Madjarov. Taka svedočva duševnega ubošva se bodo še ponavljala, in tako pleme uničuje ariška slovanska plemena!

Spomenik slov. učenjaka na Dunaji. Pod arkadami dunajskega vseučilišča postavili so doprni kip pokojnega profesorja slovečega fizika Josipa Štefana. Štefan je bil koroški Slovenec in je v mlajših letih tudi kaj pisal v slovenščini. Kip je iz belega marmorja izklesal dunajski kipar Schmidinger.

Novice.

Nova deželna bolnica v Ljubljani.

Slovesnim načinom otvorila se je 16. oktobra t. l. ter izročila svojemu namenu nova deželna bolnica v Ljubljani, opremljena in oskrbljena z vsemi napravami, katere zahteva moderna zdravniška veda. Vse, kar se je pri sličnih zgradbah spoznalo kot dobro in praktično, zjedini se je tu v harmonično celoto in dežela kranjska dobila je z humanitaren zavod, na kateri sme po pravici biti ponosna.

Že več decenij stare so pritožbe, da deželna bolnica ne zadošča več svoji svrhi in ni ga bilo skoraj deželnozbornskega zasedanja, v katerem bi se o tej zadevi ne bilo govorilo in in razpravljalo, ali ogromne denarne žrtve, katere so se zahtevale za projektovano bolnico, oplašile so deželni zastop in tako se je ta nujna zadeva odlagala od leta do leta. Še le leta 1893. odločil se je deželni zbor definitivno za zgradbo nove bolnice. Dne 23. julija 1893. se je z zgradbo praktično pričelo in po dveletni gradbi je nova deželna bolnica 16. t. m. dodelana in slovesno otvorjena. Bolniki in bolniško osebje preselili se bodo večinoma še ta teden v novi zavod.

Nova deželna bolnica zgrajena je po tako zvanem paviljonskem sistemu, kateri je bil najprej izveden na vzgleden način v bolnici Lariboisière v Parizu in kateri je sedaj splošno priznan kot najprikladnejši. Po tem sistemu ločene so strogo ne samo razne bolezni, nego tudi uprava, gospodarstvo in več ali manj šumno delovanje, katero neogibno provzroča preskrbljevanje več stotin bolnikov. Vsled tega ločiti je vseh 15 objektov, iz katerih obstoji nova deželna bolnica, v dve skupini in sicer v skupino pravih bolniških paviljonov in skupino upravnih in gospodarstvenih paviljonov s pritklinami. K prvi skupini spadajo: 1.) Paviljon za medicinske bolnike s 150 posteljami; 2.) paviljon za kirurške bolnike s 134 posteljami; 3.) paviljon za kožne bolezni s 66 posteljami; 4.) paviljon za očesne bolezni s 53 posteljami; 5.) paviljon za porodništvo in ginekologijo 43 s posteljami; 6.) paviljon za infekcijske bolezni s 24 posteljami in 7.) paviljon za hiralce s 98 posteljami. V vseh teh sedmih objektih je toraj prostora za 568 oseb, neračunajoč strežniško osebje. V skupino pripadajočih objektov spadajo: 1.) administracijsko poslopje s prostori za ravnateljske in upravne pisarne, za vzprejemanje bolnikov, za hišno lekarno, s stanovanji lekarnarja, bolniškega duhovna in vratarja 2.) gospodarsko poslopje s centralno kuhinjo, pralnico in z raznimi pritklinami, s stanovanji usmiljenih sester in kapelico; 3.) paviljon za kotle in stroje ter za skladišče premoga; 4.) dezinfekcijska naprava s hlevom in kolnico; 5.) mrtvašnica; 6.) ledenica in rezervno skladišče za premog; 7.) paviljon s stanovanji upravitelja in kontrolorja in 8.) paviljon s stanovanji strežajev in kurjačev. Vsa poslopja zavzemajo 12½ oralov ali 72.000 kvadratnih metrov.

Podroben opis vseh teh objektov bi bil preobširen za to poročilo, zatoj omenjamo, da v paviljonih za bolnike

spada na vsako postelj 7 do 9 kvadratnik metrov tal in — ker so dvorane visoke po 4.2 m — 30 do 38 kubičnih metrov zraka. Ventilacijske naprave, ki so povsod v zvezi s kurjavo, urejene so tako, da se v sobi nahajajoči zrak vsako uro $2\frac{1}{2}$ krat prenovi, tako, da vsak bolnik dobiva vsako uro 75 do 95 kubičnih metrov svežega zraka, po zimi tudi toplega zraka. Glede paviljona za bolnike bodi še omenjeno, da se razven dvoran za bolnike, operacijskih dvoran, poslovnih sob za primarije ter stanovanj za primarije ter stanovanj za sekundarije in strežnike v njih ne nahajajo nikaki prostori za gospodarske namene; dobro pa je skrbjeno za kopelji in stranišča ter spada na približno 20 bolnikov po 1 kopelj in 1 stranišče. Vse dvorane za bolnike imajo čedna tla iz hrastovih deščic, stene pa so 2 metra visoko pleskane s porcelanemailbarvo in se dajo toraj umivati, ostali del pa primerno svetlo barvan. Hodniki, stopnišča i. t. d. tlakovana so z desiniranimi chamotte-ploščami, kopelji, stranišča, operacijske dvorane in sploh prostori, kateri se lahko onesnažijo, pa imajo terazzo-tlak. Da se prostori lahko in dobro zračijo, imajo okna patentovana krila z zgornjo svetlobo in ventilacijo.

Najzanimivejša naprava nove deželne bolnice je brezdvomno velikanska centralna parna kurjava in z isto spojena parna kuhinja, parna pralnica, naprava za ogrevanje vode in električna razsvetljava, zatoorej poročamo o teh nekoliko obširneje. Centralna kurjava z velikim pritiskom ima samo jedno gorišče in sicer v paviljonu za kotle ter kuri in ogreva administracijsko poslopje, vse paviljone za bolnike, kuhinjo, pralnico, stanovanja usmiljenih sester in strežnikov, skupaj torej 9 poslopij. Dve samostojni centralni parni kurjavi z malim pritiskom pa sta prirejeni v hiralnici in v uradniškem poslopiju. V svrhu parne kurjave z velikim pritiskom in električne razsvetljave namesčeni so v posebnem paviljonu, ki ima 40 metrov visok dimnik, trije kombinirani ognjecevni kotli s 112 m^2 ogrevne ploskve, kateri v jedni uri lahko izparijo 4000 litrov vode in torej producirajo 4000 kilogramov pare s šestimi atmosferami nadpritiska. Ta para reducira se s posebnim ventilom na $1\frac{1}{2}$ — 2 atmosferi ter se potem pod zemljo vodi v dotične paviljone v ceveh, ki so izolirane s primerno plastjo infuzorijske prsti, da se izžarivanje kolikor mogoče omeji.

Kurjenje posameznih objektov z devajočo se paro vrši se na dvoji način in sicer s parnozračno kurjavo ali pa s kurjavo na lici mesta. Parnozračna kurjava rabila se bode v svrhu intenzivne ventilacije zlasti v vseh dvoranah za bolnike; zrak ogreval se bode s paro, katera se dovaja v nabranih ceveh iz vlitiga železa. Zrak ogreje se lahko do 45°C . Parna kurjava na lici mesta vršila se bode s parnimi pečmi, ki so v zvezi z glavnim parovodom, ter so namesčene pri oknih in primerno opažene. Ogreti in kurjeni bodo vsi prostori posameznih paviljonov in sicer tudi hodniki, stopnišča, kopelji in stranišča. Kurjava urejena je tako, da se pri vnanji temperaturi — 20°C . v vseh prostorih še lahko doseže temperatura $+20^{\circ}\text{C}$. in se zrak vsled ventilacije vendar še vsako uro $2\frac{1}{2}$ krat prenovi. Ker se parne peči nikdar ne zgrejejo nad 110 do 115°C ., ne izgubi zrak nikoli naravne svoje vlažnosti; sicer pa je za slučaj potrebe skrbjeno tudi za povlaževalno napravo. Vsaka parna peč se seveda za-se lahko zapre ali pa odpre in torej vsak prostor za se ogreje. Razven za kurjavo rabila se bode para tudi za ogrevanje vode. V to svrhu spojen je kotel v kleti z rezervoarjem v podstrešji, ki se avtomatično napolnjuje z vodo iz mestnega vodovoda. V kotlu vdelana je tako zvana parna kača, skozi katero prehaja para. Voda v kotlu ogreje se do 90°C . ter se potem po ceveh vsled naravnega pritiska vodi v posamezne kopelji, do umivalnih miz i. t. d. Za gorko in mrzlo vodo je v obilni meri skrbjeno ter se pri vseh umivalnih mizah in sploh povsod, kjer je potrebno, nahaja pipa za gorko in hladno vodo.

Razven kurjave in ogrevanja vode pa se bode para rabila tudi za kuho in pranje ter za dezinfekcijo perila. Vsled tega napravljen je od kotlov do kuhinje poseben parovod. V kuhinji, ki je jako okusno opremljena, dobro razsvitljena in zračna, nahajata se dve veliki lepi parni ognjišči, z dvanajstimi kotli ter predel, kjer se jedi lahko gorke ohranijo in konečno ognjišče z direktno kurjavo, ki je namenjeno za pečenje, pripravo prižgane juhe itd. Razven potrebnih skladišč za meso, močnate jedi, kleti za vino in sočivje nahajajo se v pritličju tega paviljona tudi shrambe za posodo, za snaženje sočivja itd., v prvem nadstropju pa so stanovanja usmiljenih sester. Kuhinja s pritikinami zavzema polovico poslopja, v drugi polovici pa se nahaja vzgledno urejena parna pralnica s skladišči za perilo. Razven basinov za namakanje perila nahaja se tu parni kotel za kuhanje perila, posode za milo in sodo, pralni stroj, stroj za splaknjevanje in ožemanje. Te stroje goni parni motor, ki vsled transmisije goni tudi likalni stroj v prvem nadstropju. S pritličja oddaja se perilo na posebnem dvigalu v prvo nadstropje, kjer se nahaja parni sušilni aparat in potrebna skladišča.

Kakor že omenjeno, bode nova deželna bolnica električno razsvetljena. Električni tok dobival se bode iz lastne električne naprave, iz katere se bode z lučjo preskrbljevala tudi prisilna delavnica in poslopje usmiljenih sester v Vodmatu. Ta naprava dajala bode električni tok za 700 istodobno svetečih žarnic po 16 normalnih sveč. Za močno razsvetlavo urejena je akumulatorska baterija s 60 elementi in s kapaciteto za 150 žarnic po 10 normalnih sveč skozi devet ur. Tudi kanalizacija nove deželne bolnice je jako praktično izdelana. Ves zavod kanalizovan je z lončenimi cevmi, katerih se je potrebovalo 3400 metrov. V te cevi iztekajo se vsa izplaknevalna stranišča, kopelji, umivalnice, vodovodni odtoki in strešna voda. Posebni basin za splaknjevanje omogočuje intenzivno čiščenje kanalov.

Prvotno je bilo določeno, da se ima nova deželna bolnica 1. avgusta 1896. leta otvoriti in humanitarnemu svojemu namenu izročiti; vsled grozne katastrofe, ki je na velikonočno nedeljo zadela našo deželo in zlasti mesto Ljubljano in ki je silno razdejala tudi staro deželno bolnico, pa je nastala nujna potreba, da se nova bolnica otvori že pred nastopom zime, ker je prezimovanje bolnikov v barakah nemogoče. Delo, katero je bilo treba v krajšem času zmagati, bilo je ogromno in gradbene razmere vsled potresa silno otežkočene; zatoorej je vodstvo zgradbe glavno pozornost obračalo na to, da se dodela in dovrši v prvi vrsti to, kar je potrebno za nastanjenje in preskrbljevanje bolnikov. To se je tudi posrečilo in je zavod v toliko dovršen, da bode bolnikom varno in ugodno zavetje. Obiskovalec nove bolnice se pač ne sme čuditi, ako opazi, da čaka konečne dovršitve še mnogo dela, da pota med posameznimi paviljoni še niso popolnem vrejena, da še ni lične železne ograje in da namestu blesteče električne razsvetlave brli še slaba petrolejska svetilka. Vsa ta dovrševalna dela kakor tudi pokriti hodniki in telefonska naprava dali bodo še več mesecev, nasadi celo nekoliko let dela in opravila; potem še le se bode zavod prezentoval v oni podobi, v kateri bi ga poročevalec že danes rad pokazal čitateljem.

Generalni projekt za novo deželno bolnico izdelal je zagrebški arhitekt Kuno Weidmann po prvotnem programu z bolniškimi prostori za 320 postelj, a brez centralne kurjave, električne razsvetljave, hiralnice, stanovanj za uradnike in strežnike in itd. Dopolnjevalni projekt za razširjatev na 568 postelj in nove projekte za poznejša poslopja, za centralno kurjavo, električno razsvetlavo in druge instalacije pa je izdelal deželni inženjer A. Klinar, kateremu je deželni odbor poveril tudi vodstvo zgradbe in napravo podrobnih projektov. Gospod Klinar ogledal si je razne moderne bolnice v Avstriji, na Nemškem, Laškem in v Švici ter pri zgradbi naše deželne bolnice praktično upovabil vse, kar se je drugod za dobro in

koristno spoznalo. Le malo je bolnic v velikih mestih, ki bi se z ozirom na razne praktične naprave mogle meriti z ljubljansko.

Konečno naj še omenimo, da se je deželni odbor pri oddaji del pri novi bolnici v prvi vrsti oziral na domače podjetnike in obrtnike ter oddajal tujcem le taka dela, katerih domače tvrdke niso mogle izvesti. Kopanje tal, zidarska in tesarska dela izvršile so tvrdke: kranjska stavbinska družba, Faleschini, Zupančič, Tönnies in Treo; železnino preskrbela je tvrdka E. Hammerschmidt, kleparska dela H. Korn, kamnoseška dela Tomán in Čamernik, mizarska dela Binder, Hansel, Krimer in Petrin, ključavničarska dela Abčín, Martinčič, Rebek Pilko in Žabkar, pleskarska dela brata Ebel, steklarska dela Klein in Kollman, slikarska dela Stare; električno razsvetljavo inštalirala je tvrdka Siemens & Halske, kanalizacijo izvela je tvrdka Lederer in Nessenyi, inštalacijo parne kurjave, vodovoda itd. preskrbela je tvrdka Brückner, kotle pa alpinsko montansko društvo.

Stroški za novo deželno bolnico proračunjeni so sedaj na 630.000 goldinarjev; naknadna dela, ki bodo še potrebna v teku prvih let, veljala bodo še kakih 60 do 70.000 goldinarjev, tako da utegnejo končni troški iznašati okroglo 700.000 goldinarjev. V pokritje teh stroškov dala je kranjska hranica 80.000 gl., mestna občina ljubljanska pa 36.000 goldinarjev; ostale stroške v znesku 585.000 goldinarjev pokriti bo morala dežela iz svojih sredstev. Z ozirom na ogromne žrtve za ta humanitarni zavod, pač smemo izraziti željo, da bi zavod, za katerega je dežela toliko žrtvovala, v polni meri izpolnjeval opravičene nadeje.

— **Blagoslovljenje deželne bolnice v Ljubljani.** Dne 16. t. m. dopoldne ob 10. uri so slovesno blagoslovili in otvorili novo deželno bolnico. Blagoslovil jo je prevzvišeni gosp. knezoškof Jak. Missia. Prisustvovali so slovesnemu činu zastopniki dežele, vlade, mesta itd. Najprvo se je blagoslovila kapelica, na to je služil g. knezoškof v nji tiho sv. mašo, na kar so se zaporedoma blagoslovili posamezni paviljoni. Po cerkvenem obredu so se gostje zbrali v dično okrašenem refektoriju, kjer je deželni glavar g. Detela v svojem nagovoru pozdravil knezoškofa, dež. predsednika in druge goste, je izrazil svoje veselje, da si je dežela srečno zgradila zavod, ki je vidno znamenje človekoljubja in ljubezni do trpečega človeštva. S priznanjem se spominja deželni glavar previdne bolnične uprave, izbornih bolničnih zdravnikov in hvalevredne delavnosti usmiljenih sester in se hvaležno spominja vseh, ki so pripomogli do zgradbe in konečno zakliče „Slava“ presvitlemu cesarju, čemur navzoči navdušeno pritrde. Deželni predsednik baron Hein čestita deželi kranjski na novem velevažnem človekoljubnem zavodu. S tem je bila slovesnost končana.

— **Deželni zbori** sklicali se bodo, kakor se javlja, na dan 30. decembra.

— **Tri sto let** bo 2. novembra t. l., kar obstoji ljubljanska gimnazija.

— **Umrli** je v Gorenjem Otoku pri Radovljici g. F. Ks. Čarman, c. in kr. vojni duhovnik v pokoju v 77 letu svoje starosti. Truplo pokojnikovo so na željo pokojnikovo prepeljali v njegov rojstni kraj, v Tržič. Blagosrčnemu rodoljubu bodi lahka zemlja domača!

— **Spomenik umrlemu učitelju** g. Franu Peterlinu je postavilo v Kolovratu učiteljsko društvo litijskega okraja. Spomenik se je dne 7. t. m. slavnostno odkril. Žalostni slavnosti je prisustvovalo mej drugim 17 učiteljev-tovarišev.

— **Zgradba novega poštnega poslopja** v Ljubljani je do vrha dograjena. Sedaj postavljajo strešni stol. Do prihodnje jeseni mora biti poslopje gotovo, da se preselijo poštni uradi vanj.

— **Prvi sneg** nas je osrečil včeraj dopoldne. Po deževni noči se je shladilo močno in po deveti uri dopoldne

vsipal se je kake četrt ure kar suh sneg na zemljo, katere se pa seveda ni prijel. Po gorskih vrhovih je utegnili sneg popolnoma prebeliti.

— **Cesar v Zagrebu.** Te dni je bil cesar počastil s svojim pohodom kraljevo mesto Zagreb, da se je udeležil polaganja sklepnega kamna pri novem gledališču, poslopji realčne gimnazije in poslopji glasbenega zavoda. Vse hiše v Zagrebu so bile ozaljšane z zastavami in priredila se je bila lepa razsvetljava in bakljada. Omeniti je tudi defilovanje 8000 dijakov in deklet pred cesarjem. Došlo je bilo mnogo deputacij iz raznih krajev hrvatske in celo iz Ogerske. Prišli so bili tudi ogerski ministri. Ker so se bile razobesile nekatere madjarske zastave, je to vzbudilo veliko nevoljo mej prebivalstvom, zlasti mej vseučiliščniki in pripetili so se bili mali razgredi. Naposled so se te zastave morale odstraniti, kar jako jezi Madjare in budimpeštanski listi že zahtevajo, da zaradi tega odstopi ban, ki ne zna dovolj braniti madjarstva na Hrvatskem. Posebno so se Madjari jezili, ker so vseučiliščniki sežgali pred Jelačićevem spomeniku zastavo vzeto 1848. leta madjarskim puntarjem. Cesar je pa bil povsod navdušeno pozdravljen in se je znova prepričal o neomahljivi zvestobi naroda hrvatskega.

— **Na zadni mesečni semenj** dne 8. t. m. v Ljubljani prignalo se 505 konj in volov, 419 krav, 89 telet, skupaj 1013 glav. Kupčija je bila zlasti za konje precej živahna ker je došlo precej kupcev iz Laškega.

— **Goldinarskih bankovcev** je še blizu 2 milijona v prometu. Meseca septembra se jih je potegnilo iz prometa blizu 200.000. Od 24. julija lanskega leta se je vzelo skupaj 55.89 milijonov gold. bankovcev iz prometa.

— **Tatvina.** Pisar Jož Carli, je pred nekaj tedni svojemu šefu, gosp. dr. Matiju Hudniku advokatu v Ljubljani, izmaknil en tisočak. G. dr. Hudnik je bil mnenja, da je tisočak zgubil. Te dni je pa njegov pisar Carli okrog pravil, da gre za svojega šefa v Št. Peter večjo svoto denarja plačat. Tudi je kazal tisočak. Carli res gre, a žandarmerija je bila tudi takoj za njim. Prijeli so ga z Št. Petru in doveli v Ljubljano.

— **Žganje — morilec.** Na Dobrovi pri Ljubljani pili so fantje minolo nedeljo popoldne v neki hiši domače žganje. 24letni Jože Prestenjaka se je istega tako nalezl, da je obležal v šupi dotične hiše in v ponedeljek zjutraj so ga našli ondi mrtvega. Zadel ga je kap vsled preobilo povžitega žganja.

— **Misterijozna najdba.** Posestnik Miha Klemenčič iz Male Loke na Dolenjskem je minole dni našel v svojem gozdu človeško glavo. Druzega trupla ni najti in domneva se razno o tej najdbi. Najbrže je glava kakega unorjenca in je drugo truplo kje zakopano.

Roman neke italijanske pisateljice.

Civilno sodišče v Turinu se te dni peča z jako zanimivo zadevo italijanske pisateljice, ki se glasi prav kakor kak roman Gospa Sobrezzo, iz jedne najbolj spoštovane rodbine v Turinu je pod psevdoimenom „Mantea“ priobčila več romanov in povestij. Sedaj, ko se je vzbudila iz prijetnih, a le prekratkih sanj, da je kraljčina Sandviških otokov, znebila bi se rada tudi „kraljeviča“.

Leta 1887. je spoznala lepa duhovita gospica Roberto Wilcoxa, ki je bil došel z daljših ladviskih otokov v Turin učiti se evropske vojne umetnosti. Ker je dobival od sandviškega kralja po 500 lir na mesec, mu ni bilo težko prepričati gospico in Turince